

Duben

Divadelní zpravodaj >>> 108. sezóna 2017/2018

VÝZVA JMÉNEM KVÍTEK Z HORRORU

NEVYZPYTATELNÉ DRAMATURGICKÉ SUDOKU

S JUBILANTEM TOMÁŠEM LNĚNIČKOU

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA → GRAND FESTIVAL SMÍCHU → 15 MLÁDEŽI DO 15 LET NEPŘÍSTUPNÉ!
BONUS! LZE UPLATNIT BONUS U ABONENTEK

Duben

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	3.	19:00	M. Frayn / BEZ ROUCHA	BONUS!	A
Crazy pohled do divadelního zákulisí těsně před premiérou i během repríz. Zepředu i zezadu. Hrají R. Reiterová, A. Hladká, M. Hrubý, I. Theimer a další. Režie P. Veselý. Městské divadlo Mladá Boleslav					
STŘEDA	4.	17:30	TANČÍRNA	KONEC 19:10 →	J
ČTVRTEK	5.	10:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 12:30	D
		18:00	RASPUTIN	KONEC 20:50	Z
SOBOTA	7.	19:00	C. S. Forester / AFRICKÁ KRÁLOVNA		
Humorný i dramatický příběh o tom, k čemu dokáže chytrá žena přinutit zamilovaného muže, odehrávající se v Africe uprostřed první světové války. Hrají L. Rybová a H. Čermák. Režie V. Čermáková. Divadlo Palace, Praha					
NEDĚLE	8.	15:00	R. Kipling – P. Polák / SLŮNĚ aneb Proč mají sloni dlouhé choboty		P_N
Pohádka z doby, kdy sloni ještě neměli choboty – místo nich jim uprostřed obličeje trčela taková divná bambule, skoro jako klaunům. Divadlo Lampion Kladno					
PONDĚLÍ	9.	8:30	SLŮNĚ aneb Proč mají sloni dlouhé choboty		ŠK
		10:30	SLŮNĚ aneb Proč mají sloni dlouhé choboty		ŠK
		17:00	SLŮNĚ aneb Proč mají sloni dlouhé choboty		P_P
ÚTERÝ	10.	17:30	KALIBŮV ZLOČIN	KONEC 20:05	S
STŘEDA	11.	19:00	L. von Trier / KDO JE TADY ŘEDITEL?		
Svérázná komedie o řediteli, kterého nikdy nikdo neviděl. Hrají M. Dlouhý, K. Halbich, R. Jaškůw, K. Frejová a další. Režie D. Hrbek. Švandovo divadlo na Smíchově, Praha					
ČTVRTEK	12.	10:00	OTHELLO	KONEC 12:30	ŠK
		18:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 20:30	N

PÁTEK	13.	19:00	J. Hatcher / KRÁS(K)A NA SCÉNĚ	BONUS!	H
Výlet do Shakespearových časů a světa herců. Historická freska s aktuálním tématem lidské identity. V titulní roli D. Bambas, jenž za ni byl nominován na Cenu Thálie 2017. Režie P. Mikeska. Městské divadlo Mladá Boleslav					
SOBOTA	14.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 21:00	
ÚTERÝ	17.	19:00	D. Doubt / VZKŘÍŠENÍ		Q
Dramatizace povídek neznámého autora. Hrají J. Holcová, M. Issová, I. Trojan, V. Neužil, H. Čermák a další. Režie M. Vajdička. Dejvické divadlo, Praha					
STŘEDA	18.	19:00	TANČÍRNA	KONEC 20:40 ⇌	M
ČTVRTEK	19.	17:00	KALIBŮV ZLOČIN	KONEC 19:35	L
PÁTEK	20.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40	
Benefiční představení Národní rady osob se zdravotním postižením ČR, jehož výtěžek bude věnován handicapovanému E. Pecháčkovi.					
SOBOTA	21.	18:00	TANČÍRNA	KONEC 19:40 ⇌	T
NEDĚLE	22.	15:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 17:30	
		19:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 21:30	
PONDĚLÍ	23.	10:00	W. Russell / VÝLET		ŠK
Hiphopová komedie o třídě plné „darebáků“. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
ÚTERÝ	24.	19:00	TANČÍRNA	KONEC 20:40 ⇌	R
STŘEDA	25.	19:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 21:15	V
ČTVRTEK	26.	19:00	KISS ME, KATE	KONEC 21:40	K
PÁTEK	27.	10:00	KVÍTEK Z HORRORU		VG
		19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 21:10 DERNIÉRA str. 18–19	
SOBOTA	28.	19:00	KVÍTEK Z HORRORU	I. PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	29.	19:00	KVÍTEK Z HORRORU	II. PREMIÉRA	P2

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	3.	10:00	TUČŇÁCI NA ARŠE	KONEC 11:10 ⇌	ŠK
		19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	
STŘEDA	4.	9:00	D. Bartůňková / KAŠPÁREK A DRAK		ŠK
Pohádkový příběh plný písniček. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
		10:30	KAŠPÁREK A DRAK		ŠK

PÁTEK	6.	14:00	FESTIVADLO PARDUBICE		
			Mezinárodní festival francouzského středoškolského divadla, který prezentuje krátká studentská představení. Program na www.festivadolpardubice.com . Bez vstupného!		
SOBOTA	7.	14:45	FESTIVADLO PARDUBICE		
NEDĚLE	8.	14:00	FESTIVADLO PARDUBICE		
PONDĚLÍ	9.	17:00	É. Cénat / KABARET: LÁSKA V PAŘÍŽI		
			Nevážně i vážně o lásce. Účinkují M. Němec, J. Láska, C. Vidoni a další. Režie É. Cénat. Ve spolupráci s Théâtre de l'Imprévu, Orléans pod záštitou Alliance Française de Pardubice .		
ÚTERÝ	10.	19:00	MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE	KONEC 20:45	F₁+F₂
ČTVRTEK	12.	19:00	COMMEDIA FINITA	KONEC 20:50	C₂
SOBOTA	14.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ	KONEC 21:10 DERNIÉRA str. 18–19	
ÚTERÝ	17.	19:00	COMMEDIA FINITA	KONEC 20:50	A₁
ČTVRTEK	19.	19:00	MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE		C₁
PÁTEK	20.	20:00	M. Gregor – P. Vejvodová / NEJLEPŠÍ KNIHA O FAKE NEWS		
			3D verze knihy, která vtípnou a neotřelou formou radí, jak se nestát obětí manipulátorů a propagandy. Účinkují A. Novotný nebo J. Brožek a J. Ressler. LiStOVání		
ČTVRTEK	26.	19:00	OPRAVDOVÝ BIGBEAT		
			Koncert kapel Saville Row a Simulantenbande vrátí diváky do zlaté éry bigbeatu, do 60. let minulého století. Pardubický bigbeat včera a dnes		
NEDĚLE	29.	15:00	T. Kraucher / POHÁDKY NA DOBRÝ DEN		
			Dvě pohádky v jedné: O veverce a Napucánkovi a O mlsné princezně. Režie T. Kraucher. Divadlo Pohádka, Praha		
		17:00	POHÁDKY NA DOBRÝ DEN		
PONDĚLÍ	30.	8:30	POHÁDKY NA DOBRÝ DEN		ŠK
		10:00	POHÁDKY NA DOBRÝ DEN		ŠK

VČD NA ZÁJEZDECH

PÁTEK	6.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	NOVÝ JIČÍN	
SOBOTA	7.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	TŘINEC	
NEDĚLE	8.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	PROSTĚJOV	
STŘEDA	11.	19:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	HRADEC KRÁLOVÉ (SÁL FILHARMONIE)	HK
PÁTEK	13.	19:00	KISS ME, KATE	KOLÍN	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

H. Ashman – A. Menken / KVÍTEK Z HORRORU

 str. 10–11

Muzikálová komedie o velké lásce a zpívající masožravce. V zapadlém květinářství vypěstují neznámý druh rostliny, která postupně nabývá gigantických rozměrů. Úspěch si ale žádá oběti, a to doslova! V hlavních rolích M. Sikorová a P. Borovec. Režie P. Gazdík.

DÁLE HRAJEME:

P. Abraham / TANČÍRNA

 str. 8–9

Taneční sál jako místo, kde se lidé potkávají, seznamují, baví a kde se protínají jejich osudy s českými i světovými dějinami. Tanec k počtě 100. výročí vzniku Československé republiky. Hrají P. Janečková, J. Janoušková, Š. Fingerhutová, M. Sikorová, M. Němec, M. Mejzlík, J. Musil, J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie P. Novotný.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii o čtyřech partnerských párech ve třech bytech, potažmo ložnicích. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, M. Němec, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zázraku lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Čermák Macková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec. Režie P. Novotný.

B. a S. Spewackovi – C. Porter / KISS ME, KATE

Láska, vášně a humor v rytmu swingu v americkém komediálním muzikálu, jehož děj se odehrává v provinčním divadle v Baltimoru 40. let minulého století. V hlavních rolích P. Janečková a M. Němec. Režie K. Dušková.

M. von Mayenburg / ŽIVÝ OBRAZ

Jedovatá groteska o přepracovaném manželském páru, jehož problémy má vyřešit angažmá uklízečky. Hrají P. Janečková, L. Špiner, J. Ondrušková, P. Borovec a O. Kraus j. h. Režie D. Šiktanc.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer

V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelítostná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.

U. Hub / TUČNÁCI NA ARŠE

Klauniáda o třech tučnácích. Hrají V. Čermák Macková j. h., J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špiner. Režie M. Pecko.

K. V. Rais – B. Vrbský – B. Rychlík KALIBŮV ZLOČIN

Podkrkonošský thriller s hudbou J. Pavlici. V hlavních rolích M. Němec, R. Chvalová, J. Ondrušková a M. Mejzlík. Režie B. Rychlík.

P. Barz

 str. 22–23

MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE

Koncertní hra o nikdy neuskutečněném setkání J. S. Bacha a G. F. Händela, která s vtipem navozuje představu, jak by jejich shledání mohlo probíhat. V hlavních rolích J. Kalužný a T. Lněnička. Režie M. Tarant.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

Romantická komedie o soužití dvou světů. V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka v socialismu. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

W. Shakespeare / OTHELLO

Příběh vášni, ve kterém dáblské intriky udělají z čestného člověka vraha milované ženy. V hlavních rolích M. Němec, V. Čermák Macková j. h. a L. Špiner. Režie P. Kracik.

V. Hradská / COMMEDIA FINITA

Úchvatná i složitá osobnost E. Destiniové ve vzpomínkách čtyř žen z jejího života. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, J. Ondrušková a Š. Fingerhutová. Režie P. Novotný.

P. Abraham / RASPUTIN

Příběh legendárního ruského mystika, jenž chtěl ovládnout svůj osud, ten se však obrátil proti němu. V titulní roli L. Špiner. Režie P. Novotný.

PŘIPRAVUJEME NA KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **13.** 19:00

M. Horanský / NEUMÍM JINAK NEŽ LÁSKOU

Koláž ze života B. Němcové, plného dramatu, vzpoury, souznění i poezie. Martýrium jednoho srdce a dvou osudů. Hrají T. Vilhelmová, A. Procházka a T. Pavelka. Režie M. Horanský. Divadlo Viola, Praha

PÁTEK **18.** 18:00

OTHELLO DERNIÉRA

NEDĚLE **20.** 19:00

R. Bean / AŽ NA VĚKY I. PREMIÉRA

P1

Ponorný milostný thriller dvou propletených životů. Manželský pár a jeho dvě čtvrtstoletí životních výher i nezdarů a ztrát... Hrají Z. Bittlová, L. Frej j. h., P. Janečková, Š. Fingerhutová, J. Pejchal a J. Láska. Režie R. Lípús.

NEDĚLE **27.** 19:00

AŽ NA VĚKY II. PREMIÉRA

P2

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK **24.** 20:30

KRÁSKA A ZVÍŘE

PÁTEK **25.** 20:30

KRÁSKA A ZVÍŘE

SOBOTA **26.** 20:30

KRÁSKA A ZVÍŘE

ČTVRTEK **31.** 20:30

KRÁSKA A ZVÍŘE

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

NEVYZPYTATELNÉ SUDOKU

Kolega Radek Smetana, který má na starosti náš styk s veřejností, tedy především s vámi, diváky, mě požádal, abych napsala něco o tom, **jak se sestavuje dramaturgický plán**. S hrůzou si uvědomuju, že přestože je to jedna z činností, kterými se už skoro čtvrtstoletí živím, tak nevím, co o ní říct. Budu tedy písemně uvažovat. V tradičně repertoárovém divadle, jako je Východočeské divadlo, to chodí asi takhle:

Dramaturg neustále čte nějaké divadelní hry, nové, starší i staré, neznámé i známé, některé opakovaně, protože si hned není jistý, jestli je to to pravé, nebo už zapomněl, proč si myslí, že je to to pravé. Když se mu nějaká hra opravdu zalíbí, zamyslí se, jestli jsou v domácím souboru na její postavy ti praví herečtí představitelé. A když jsou, nabídne hru režisérovi, o kterém si myslí, že to je ta pravá právě pro něho. Režisér mu dost často odpoví, že je vedle jak ta jedle, protože tohle téma ho teď zrovna nemotivuje nebo má úplně jinou představu o hereckém obsazení nebo podobných her už režíroval dost a teď chce dělat něco úplně jiného. Pak u společného nápoje (obvykle přes den káva, večer víno) nebo ve vzájemném elektronickém propojení anebo nedejbože telefonem znovu a znovu společně mudrují o jiných hrách, tématech, žánrech, autorech a zkoumají je ze všech možných úhlů pohledu. Když konečně dojdou k vzájemné shodě nebo aspoň ke kompromisu, navrhne dramaturg režisérovi termín zkoušení (sedm až osm týdnů). Režisér ho má obvykle už obsazený pro jiné divadlo, tak navrhne jiný termín, ale ten je zase už obsazený jiným režisérem v tomto divadle. Protože takových jednání s řadou režisérů probíhá současně mnoho najednou a pochopitelně v mnoha divadlech. Zatímco dramaturgický plán na nadcházející sezonu stále ještě není „utřepaný“, dramaturgických tipů je shromážděno na několik let dopředu. Řada z nich se nikdy nerealizuje, protože herečka, která měla hrát Ofelii, odejde na mateřskou dovolenou a herec, který měl stepovat v muzikálu, musí na operaci s kolenem. Nebo se podle kýženě hry začne někde ve světě točit film a autorská práva jsou zablokovaná...

Přibližně počátkem kalendářního roku, tedy v polovině divadelní sezóny, je třeba na čas zaslepit všechny vzdálenější výhledy a zaspurťovat do cílové rovinky, kterou představuje vyplněná tabulka konkrétních titulů přiřazených ke konkrétním režisérům, kteří mají v divadle působit v sezóně těsně následující. Právě v této krátké době se objevuje dost nových nápadů, je však třeba obezřetně oddělit ty objevné nebo aspoň upokojivé od pomýlených. Pomýlené

je třeba zařadit do jedné sezóny pět trýznivých tragédií nebo do „dvojáku“ (to je zkoušení a posléze i hraní dvou inscenací současně) naplánovat dvě hry s celosouborovým obsazením nebo nechat tři herce bez role. Herci bez rolí se namíchnou, a budejť by ne. Ale takových omylů si dramaturg většinou všimne. Pak musí režiséra, kterého před tím dlouho o něčem přesvědčoval, přesvědčit o opaku. Třeba aby místo Dostojevského udělal nějakou legraci nebo místo moderní sevřené „komořinky“ režíroval Naše furianty. To režiséra obvykle namíchne, a budejť by ne...

Když je dramaturgický plán konečně uzavřen, obvykle zatelefonuje některý z poptaných režisérů, že s domluveným termínem potřebuje trochu cuknout, protože mu cukli s termínem domluveným v jiném divadle. A dlouho budovaná sestava titulů a termínů se zachová jako domeček z karet...

Ale kupodivu každý rok na jaře zveřejňujeme hotový dramaturgický plán a v následující sezóně ho splníme. A zároveň rýsuje novou křížovku termínů, titulů a režisérů. Leckoho při tom namíchne, ale ze všech sil se snažíme nenamíchnout vás, naše diváky. JaP

↓ DRAMATURGYNĚ J. PITHARTOVÁ, FOTO R. POLÁŠEK

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

O víkendu 10. a 11. března obohatila nabídku Městského divadla tanečně-herecká inscenace **TANČÍRNA**, kterou nastudoval režisér **Petr Novotný**, jenž napsal i scénář, jehož koncepce vychází ze slavného filmu režiséra Ettore Scola Le Bal. Naše verze Tančírny s podtitulem Masopustní obrazy z dějin národa českého vznikla při příležitosti oslav 100. výročí založení Československé republiky, jejíž bohatou historií přibližují herci mimořádně téměř beze slov, pouze prostřednictvím pohybu, gest a tance.

Sto let české státnosti ve sto minutách v rytmu rozličných hudebních stylů – to je novinka našeho repertoáru, jež originální a zábavnou formou připomíná nejvýraznější momenty a osobnosti našich dějin, na které bychom neměli zapomenout, neboť: „Těm, kdo si nepamatují historii, je souzeno ji opakovat!“

RaŠ

L. ŠPÍNER, J. JANOUŠKOVÁ, J. PEJCHAL, D. NOVOTNÁ, P. JANEČKOVÁ, M. NĚMCOVÁ A P. ČERVENÝ V NORMALIZAČNÍM TANEČKU, FOTO J. VOSTÁŘEK

REŽISÉR A AUTOR PARDUBICKÉ VERZE TANČÍRNY PETR NOVOTNÝ SE SVÝMI KOLEGY NA ZÁVĚREČNÉ BOUŘLIVÉ DĚKOVACKE, KTERÁ DIVÁKY ZVEDLA ZE SEDADEL!

MARTIN MEJZLÍK NA POPREMIÉROVÉ SPOLEČenské SETKÁNÍ DORAZIL SE SVOU DCEROU ZUZANOU, KTERÁ V INSCENACI TAKÉ VYSTUPUJE.

JINDRU JANOUŠKOVOU NA OSLAVU DO FOYER DOPROVODILA TAKÉ DCERA, HEREČKA ELIŠKA DOHNALOVÁ.

LEXA POSTLER SI CHVÍLE PO PREMIÉRE UŽÍVAL VE SPOLEČNOSTI PŮVABNÝCH TANĚČNIC KATEŘINY STEINEROVÉ A PETRY PARVONIČOVÉ, CHOREOGRAFKY CELÉ TANČÍRNY.

NA POPREMIÉROVÉM RAUTU NEMOHLY CHYBĚT LÍDA MECERODOVÁ, JEJÍ DCERA, DRAMATURGYNĚ ANNA HLAVÁČKOVÁ A SAMOZŘEJMĚ ANI MARTINA SIKOROVÁ.

RADOST PO ÚSPĚŠNÉ PREMIÉRE SDÍLEL PEPA PEJCHAL S KREJČOVOU JAROSLAVOU KREJČOVOU. FOTO JIŘÍ SEJKORA

VÝZVA JMÉNEM KVÍTEK Z HORRORU

Muzikál jako hororová komedie? Proč ne! 28. dubna se sami budete moci přesvědčit, že to jde, a já pevně doufám, že my také. Zatímco píšu tyto řádky, KVÍTEK Z HORRORU je totiž ještě „v plenkách“. Věřím ale, že postupně bude námi opečovávaná květinka růst, až nabyde působivých rozměrů, ačkoli jistě ne tak hrozivých, jako je tomu v ději samotného muzikálu.

Samozřejmě velká část příprav už proběhla, herci pilně korepetují – trénují písně svých postav u pianu, dílny a krejčovna pracují na složité a efektní výpravě scénografa Aleše Valáška, i ze strany režie a dramaturgie už je vše připraveno k první čtené zkoušce. Od té doby za pouhých sedm týdnů pro vás režisér s vynikající muzikálovou komedií o veliké lásce a zpívající masožravce. Můžete se těšit na podmanivou hudební kombinaci rock'n'rollu a funku, okořeněnou nefalšovanou muzikálovou romantikou, to vše s živou kapelou. Abychom vám mohli poskytnout ještě kvalitnější zážitek z poslechu, pracujeme také na vylepšení a další modernizaci naší zvukové techniky. Ustřední dvojici příběhu Kvítka tvoří zaměstnanci květinářství nevrlého pana Muschnika (Zdeněk Rumpík) naivní mladík Seymour (Petr Borovec) a neméně prostoduchá, ale velice roztomilá blondýnka Audrey (Martina Sikorová). Seymour vypěstuje zcela neznámý druh, jak se později ukáže, masožravé rostliny, která okamžitě přitáhne pozornost všech zákazníků i médií. Společně s Audrey, do níž je tajně zamilovaný, se mu tak podaří odrazit podnik svého zaměstnavatele ode dna. Obchod vzkvétá stejným tempem, jakým jeho maskot nabývá gigantických rozměrů, a ve své nenasytnosti se stává doslova hrozbou celého lidstva. Little Shop of Horrors neboli Malý krámek hrůz, jak zní původní název muzikálu, se poprvé objevil na jevišti Off-Broadway v roce 1982. Autor libreta Howard Ashman (1950–1991) a skladatel hudby Alan Menken (*1949) se k jeho napsání nechali inspirovat americkým nízkorozpočtovým filmem Rogera Corman a Charlese B. Griffitha z roku 1960, černou komedií plnou svérázných postaviček s různými stupni bizarnosti. Nový muzikál brzy zaznamenal obrovský úspěch – s více než dvěma tisíci reprízami se stal jednou z neúspěšnějších inscenací off-broadwayské historie. Jeho popularitu dokládá i (u nás nepříliš známá) filmová verze renomovaného komediálního režiséra Franka Oz z roku 1986, která získala nominaci na Oscara. Tvůrci tehdy v obsazení vsadili na hvězdy, jako byl Rick Moranis

a Bill Murray, oba známí například z předchozího Ozova filmového hitu Krotitelé duchů, nebo dnes už legendární americký komik Steve Martin. Přes londýnský West End a různá další evropská jeviště se roku 2003 původní muzikálová produkce přesunula i na opravdovou Broadway. Na českých jevištích Kvítek z horroru / Malý krámek hrůz nemá velkou ani dlouhou inscenační tradici – abychom byli přesnější, na českých vůbec, zatím se totiž hrál jen na těch moravských. V roce 1990 proběhla jeho česká premiéra v Městském divadle v Brně (režie Pavel Doležal), kam se následně v režii Petra Gazdika vrátil v roce 2011, v roce 1999 nastudoval tuto muzikálovou komedii se studenty JAMU ve Studiu Marta režisér Radek Balaš. Je to tedy poprvé, co Kvítek zamíří mimo Brno, a dalo by se tedy říct, že teprve teď bude mít svou „českou premiéru“.

Těsně před zahajovací zkouškou Kvítka jsem se zeptala hlavních představitelů, kteří byli tou dobou ještě více než jednou nohou v Tančárně, jak se těší na zkoušení nového muzikálu, jestli už na korepeticích dostali rock'n'roll „pod kůži“ a jak se vypořádávají s mnohdy velmi složitými písněmi. Je to pro ně výzva? Nebo mají třeba i trochu strach?

PETR BOROVEC: Teď bylo hodně práce s Tančárnou, takže pod kůži zatím opravdu nic nemám. (SMÍCH) Budu si na to muset najít nějaký systém. Muzikál je pro mě naprosto nové a neprobádané území. Ale výzva to je stoprocentně – jak se říká, po... jsem až za ušima. Nikdy jsem pořádně nezpíval, takže uvidíme, co z toho nakonec „vyleze“. Zatím převládá spíš ten strach.

MARTINA SIKOROVÁ: Brněnský Kvítek jsem viděla v Divadle na Vinohradech, když ho tam hráli v rámci festivalu České divadlo. A to jsem ještě vůbec netušila, že ho u nás budeme taky hrát. Hudba se mi líbí MOC. Když jsem slyšela písničky, které jsme se měli naučit ke konkurzu, úplně jsem se zamilovala. Když poslouchám tu hudbu, tak se mi otvírá srdce. A když jsem navíc zjistila, že budeme mít živou kapelu, došla mi na chvíli řeč! Cítím radost a vděčnost.

Písničky jsou sice těžké, ale chci je vnímat jako výzvu. Kterou zvládnou, zvládneme... Prostě JO!

Jediný, kdo má vcelku jasné představy o budoucí inscenaci, je MILAN NĚMEC, který si v brněnské verzi zahrál roli šíleného pacienta. U nás ho čeká neméně šílený dentista Orin a spousta dalších rolíček (čili čerstvé zkušenosti v rychlých převlecích z Tančírny se mu budou jistě hodit). Také jeho jsem se zeptala, jak se těší a jak se v tuto chvíli navíc jako asistent režiséra Petra Gazdíka připravuje na zkoušení...

Já se těším moc! Jednak na setkání a spolupráci s Petrem, který je nejen vynikající režisér, ale taky můj nejlepší kamarád, ale hlavně, když už zmíníš Tančírnu, na komorní sestavu Kvítku! Je nás, pokud dobře počítám, pět, respektive osm lidí v obsazení. To je vždycky oáza a odměna mít možnost pracovat v tak semknutém počtu. A Kvítek vůbec byla a je naše srdeční záležitost, proto mám radost, že toto dílko znovu spatří světlo světa! Pardubická inscenace by se od té původní brněnské moc lišit neměla,

snad se nám tedy podaří přenést to nejlepší i do Pardubic. Když listuju svým starým scénářem, raduju se při vzpomínce nad každou stránkou. Už taky živě komunikuju s celým tvůrčím týmem, některé věci je třeba připravit dopředu, například už se pracuje na hudebním nastudování atp. Znalost zdejšího prostředí a místních poměrů mi velmi pomáhá lehce „předšlapat“ Petru Gazdíkově ještě před začátkem zkoušení cestičku k nám.

Co tě na této muzikálové komedii nejvíc baví – žánr černé komedie, parodický princip, hudba...? A jak si myslíš, že si Kvítek povede u našeho publika?

Myslím si, že tak dobře napsaných muzikálových komedií, jako je Little Shop of Horrors, moc není. Je to dokonale namíchaný koktejl všeho, co říkáš, se svěží, současnou a navíc zábavnou muzikou. Práce na téhle věcičce bude ovšem velmi náročná, ale pokud se nám podaří tuto vynikající předlohu takzvané pocítit, mají se pardubičtí diváci opravdu na co těšit.

AnH

REŽISÉR P. GAZDÍK NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE KVÍTKU Z HORRORU

P. BOROVEC SOUSTŘEDĚNĚ NASLOUCHÁ SLOVŮM REŽISÉRA...

M. SIKOROVÁ PŘI SEZNÁMENÍ S CHOREOGRAFKOU L. HOLÁNKOVOU

M. NĚMEC PO PRVNÍM PŘEČTENÍ HRY IHNEDE S MUZIKANTEM K. ŠKAROU DOMLOUVAL PLÁN DALŠÍCH ZKOUŠEK FOTO J. SEJKORA

Z BUDĚJOVIC PŘES HRADEC

V ROLI CARA MIKULÁŠE II. V RASPUTINOVÍ, FOTO J. FAUKNER

AŽ DO PARDUBIC

V únoru oslavil pětáctýřičatiny herec, který je členem našeho souboru sice až od roku 2015, ale již dva roky předtím zde hostoval v hlavní roli *Balady pro banditu*. Diváci si ho jistě zapsali do paměti i díky jeho dalším rolím – připomeňme alespoň Cara Mikuláše II. v *Rasputinovi*, Händela ve hře *Mohla to být hvězdná chvíle*, Dvorního radu Sigelia v *Bílé nemoci*, 1. senátora v *Othellovi* či Marka Webstera v duchařské komedii *Mezi nebem a zemí*. Pravděpodobně jste již poznali, že se jedná o TOMÁŠE LNĚNIČKU, kterého jsme si při této příležitosti trochu „proklepli“...

Než začneme, tak dodatečně přeji všechno nejlepší k narozeninám.
Děkuji.

Jaké byly oslavy? Velkolepé? Bujaré? Oslavil jsi „jubileum“ pořádně?

Ani bych neřekl, že bujaré. Slavil jsem u rodičů s bratrem, švagrovou a synovcem. Pak taky v divadle. Koupil jsem soudek piva a po představení *Bílé nemoci* jsme trochu

poseděli. Upekl jsem buček, jako to tradičně dělávám o narozeninách.

Dostal jsi nějaký originální dárek? Něco, co bude výzvou do budoucna?

Výzvou bylo akorát vypít a sníst, co jsem donesl.

Takže žádný odvážný dárek jako třeba bungee jumping?

Ne, nic takového se naštěstí mezi dárky neobjevilo. (SMÍCH)

Přeci jen jsou to skoro jubilejní narozeniny. Napadlo tě něco, co bys chtěl třeba změnit?

Chtěl bych přestat kouřit, takže doufám, že se mi to časem podaří.

Tomáši, pojďme trochu zavzpomínat. Zjistila jsem, že nemáš žádnou hereckou školu, tak by mě zajímalo, jak se vlastně zrodil tvůj vztah k divadlu?

Já měl k divadlu vztah už od školky. Pořád jsem recitoval básničky a dělal blbiny. A když v páté třídě učitel fyziky a matematiky Vláda Šauer sháněl nové lidi do souboru *Vitamín „S“*, hned mě naverboval. Tam jsem vyrůstal, tehdy jsme hráli jeho autorské věci a to bylo super. Pak jsme s kamarády založili soubor *Cukrnebudem*, s nímž jsme objížděli festivaly. A když nám bylo osmnáct a měli jsme už nakročeno na vysokou

školu, oslovil nás na Jiráskově Hronově muž, kterého jsme v té době vůbec neznali – herec, režisér a pedagog Václav Martinec. Nabídl nám, jestli za ním nechceme jít do Českých Budějovic do Divadla M, ale hned za čtrnáct dní. Takže jsme doma sbalili batůžky a zamířili tam, čímž začala moje herecká dráha.

To je hodně odvážné. Když se na to podíváš takhle s odstupem, co by sis na místě svých rodičů řekl?

Já bych se, upřímně řečeno, zabil.

Takže kdyby s tím přišly tvoje děti, tak bys je nepodpořil?

Asi ne.

Dotkli jsme se tématu dětí. Máš tři. Nejmladší dceři jsou asi čtyři, vid'? Už mají nějaké nápady, čím budou, až vyrostou? Neláká je herectví?

Já jsem se je od toho snažil vždycky držet dál, takže zatím nikoho. Na rozdíl od některých dětí mých kolegů nehrály ani nikde v souboru, ani v žádném představení. I když samozřejmě nějaké vlohy tam budou – Julinka, Mikuláš i Baruška v sobě mají takového toho šaška. Ale pořád doufám, že až přijde na vybírání povolání, herectví je mine.

COBY 1. SENÁTOR V OTHELOVI, FOTO J. FAUKNER

Vraťme se ale zase zpátky. Začínal jsi v Českých Budějovicích, pak přišla dráha v Hradci Králové a nakonec jsi zakotvil tady. Kam tě ty jednotlivé zastávky posunuly?

České Budějovice... to byla vlastně taková zástupná herecká škola. Vašek Martinec nás tam učil šermovat, pohybovat se po jevišti, jevištní mluvu...

Takže se dá říct, že vlastně všechno, co z herectví umím, jsem se naučil tam. Mně se odtamtud tehdy ani nechtělo odcházet, ale souhrou náhod se to celé nějak pokazilo, nejdřív vyhodili Vaška Martince a pak zrušili i Divadlo M. Přemýšlel jsem, co a jak dál, až táta někde zaslechl, že zrovna nabírají elévky do Hradce, a přesvědčil mě, abych se tam přihlásil. Přijali mě a zůstal jsem tam dvaadvacet let. V „Klicperáku“ byl super kolektiv, zahrál jsem si i spoustu krásných rolí, ale když jsem začal cítit, že už jsem tam dlouho a že již nemám tolik příležitostí, domluvil jsem se s Petrem Dohnalem. A jsem tady. A jsem tady šťastnej!

Pracoval jsi s řadou režisérských osobností. Nebudu se tě ptát, který z režisérů je ti nejbližší, ale prozrad' mi, jaký by měl být? Co od něj jako herec očekáváš? Předně očekávám, že to bude člověk, se kterým zažiju příjemnou dobu zkoušení, což je zhruba měsíc a půl. Samozřejmě, divadlo někdy vzniká v bolestech, ale nemusí to tak být vždycky. Zažil jsem pár režisérů, se kterými vznikly krásné inscenace i skrze příjemné zkoušení.

S P. BOROVCEM JAKO DVORNÍ RADA STIGELIUS V BÍLÉ NEMOCI, FOTO J. FAUKNER

Proto očekávám, že to bude příjemný a milý člověk. Já už toho zažil hodně a moc mě toho nepřekvapí. (SMÍCH) Pracoval jsem se Sergejem Fedotovem, Vladimírem Morávkem a často zkouším s Michaellem Tarantem, což jsou velmi nároční režiséři.

Když se tu bavíme o režii, donutil tě někdy někdo překročit své hranice?

S každým zkoušením se překračují hranice. A s každou náročnou rolí se mé hranice posouvají.

Nedávno skončil GRAND Festival smíchu. Byl jsi na nějakém představení, třeba svých kolegů z Klicperova divadla?

Já většinou jako divák do divadla moc nechodím. (SMÍCH)

Takže ve volném čase by sis radši vybral kino než divadlo?

Jo, filmy mám rád. Hlavně dobrodružné a akční. Takže pokud už mám volněji, zajdu raději do kina. Do divadla chodím jen v případě, že jdu podpořit kolegy nebo pozdravit kamarády z jiných divadel.

Diváci tě znají i z muzikálů. Jaký je tvůj vztah k hudbě?

Od šesti let jsem chodil na klasicou kytaru, tudíž mám k hudbě vztah od dětství.

Nenapadlo tě založit třeba divadelní kapelu?

Tady už divadelní kapela byla. Ale když už jsem se s Jirkou Kalužným domluvil, že k nim nastoupím, kapela se rozpadla. Což mě docela mrzelo. Dodnes si ale rád zahraju s kapelou Mastix, která je v Klicperově divadle.

Jezdíš ještě hostovat do Klicperova divadla?

Ano. Ještě dohrávám dvě inscenace – Richarda III. a Kouli.

Máš na divadle nějaké oblíbené téma?

Přiznám se, že osobně moc nemám rád komedie. To je podle mě hodně těžká disciplína, ve které se necítím až tak dobře. Raději mám těžší témata.

Setkáváš se občas s otázkou:

Co v tom divadle vlastně děláš?

Samozejmě, že setkávám. Hodně často se mě někdo ptá: „A co děláš?“ No a když odpovím, že herce, tak jen kývnou a řeknou: „To jo, ale co děláš? Jakou práci?“ (SMÍCH)

Můžeš nám popsat svůj jeden běžný pracovní den v divadle?

To můžu. Když zkusíme, začíná se zhruba kolem deváté a končí se odpoledne kolem jedné. Poté je chvíle volno a pak jde o to, v kolik začíná představení. Někdy jsou představení od šesti, někdy od sedmi a matiné i dříve. Podle začátku se odvíjí i to, v kolik se do divadla vracím, protože musím být v divadle zhruba hodinu před představením. Když představení skončí, už je většinou něco kolem desáté, a ráno zase znovu...

Nelituješ někdy toho, že ses rozhodl pro kariéru herce?

Nelituju. Jsem u divadla dlouho, vlastně 19. srpna to bude už sedmadvacet let. A za tu dobu jsem toho nikdy nelitoval. Divadlo je taková moje láska na celý život. Vlastně kdybych tehdy neodjel do Českých Budějovic, byl by ze mě možná učitel tělocviku. Ale když to tak dneska zpětně vidím, jsem strašně rád, že jsem odjel.

KRP

Na Kuňku nejen za DIVADLEM, ale i za HUDBOU

Na letošní plenérová představení na vyhlídce Kunětické hory jsme vás již zvali, neboť vstupenky na výpravnou rodinnou inscenaci **Krása a zvíře** i na chystanou novinku v podobě bláznivé veselohry **Král jelenem** jsou již v prodeji. A k naší velké spokojenosti velmi rychle mizí! Připomeňme však, že náš letní amfiteátr neláká „jen“ na divadelní večery pod hvězdami, ale rovněž na hudební produkci – v červnu si zde budete moci naživo poslechnout dnes již legendární folkovou skupinu **SPIRITUÁL KVINTET** (26. června od 20.00 hodin) a veleúspěšnou revivalovou kapelu **THE BACKWARDS** (27. června také od 20.00 hodin).

Košícké uskupení **The Backwards** začalo svou kariéru v roce 1995 původní tvorbou, poté ale následovalo spontánní rozhodnutí věnovat se výhradně hudbě Beatles. První koncertní vystoupení se odehrálo v září 1996 a úspěch na sebe nenechal dlouho čekat. Nejvýznamnějším a nejzásadnějším bylo vítězství na prestižním Beatfestu v New Yorku v roce 1998, kde za sebou slovenští muzikanti nechali 36 kapel z celého světa. A Beatfest pokořili hned dvakrát! Po pěti letech se ho opět účastnili a znovu za ohlušujícího řevu fanoušků získali první místo.

Kapela absoluuje ročně mnoho koncertů, pravidelně vystupuje v USA, hrála také jako předkapela rock'n'rollové legendy Little Richarda. V roce 2007 několikrát koncertovala ve slavném liverpoolském Cavern Clubu, kolébece Beatles. Hrála také jako předkapela v rámci turné k 40. výročí kapely Olympic.

Spirituál kvintet je jednou z prvních českých folkových skupin, založen byl už v roce 1960 čtyřmi členy Vysokoškolského uměleckého souboru. Původně se

jednalo o čistě mužské kvarteto s názvem Spirituál kvartet. Brzy však byla do skupiny přijata zpěvačka a v názvu se objevilo slovíčko „kvintet“, a tak to zůstalo, i když se počet členů v čase měnil, krátce jich dokonce bylo až devět. Sami se někdy z žertu označovali za „největší kvintet na světě“.

Spirituál kvintet měl pravidelné pořady v Divadle Na zábradlí. V roce 1964 vystupoval jako předkapela Pete Seegera při jeho slavném vystoupení v Praze, účinkoval na přehlídkách folkové a country hudby Porta, později se usadil v divadélku Atelier ve Spálené ulici v Praze (sídlo dnešní Ypsilonky) a natáčel desky. 23. listopadu 1989 skupina vystoupila na balkoně Melantrichu a o rok později si s ní na Václavském náměstí zazpívali hned dva prezidenti – Václav Havel a George Bush st. Pro dalšího amerického prezidenta – Billa Clintona – hrála skupina v Redutě v lednu 1994.

Přijďte si Spirituál kvintet i The Backwards poslechnout i vy...
RaS

THE BACKWARDS

SPIRITUÁL KVINTET

Otázky Marcela Prousta

Marcel se osmělil, přičísl si pěšinku, uhladil si knír a oslovil tentokrát nejmladší členku našeho souboru, herečku vpravdě vílilho vzezření ŠTĚPANKU FINGERHUTOVOU. Její odpovědi ho občas zaskočily, dumal nad tím, jak je možné, že tak křehká dívka může na jevišti působit tak suverénně, a navíc sama o sobě říci, že je stydlivá herečka... To je snad oxymóron, říkal si. Protože už oslovil většinu našich herců, pozastavil se i nad tím, že na otázku, jaká je jejich oblíbená činnost, nejčastěji odpovídají, spánek a jídlo. (Jen doufal, že to nepoukazuje na nějaké případné nedostatky v provozu divadla.) S netrpělivostí pak očekával Štěpánčinu odpověď na otázku ohledně jejího muže snů. Tehdy se upokojil, zjistil totiž, že by mohl obstát... AnH

Čeho si nejvíce ceníš u přátel?

Když jedou čtyři a půl hodiny vlaky a autobusu z jižních Čech na moji přemču do Pardubic.

Jak si představuješ dokonalé štěstí?

Asi nemuset řešit peníze a z lásky dělat to, co dělám teď. A mít zdravou rodinu.

Kdo je tvým největším fiktivním hrdinou?

Tulák po hvězdách.

A kdo je tvou největší fiktivní hrdinkou?

Deanerys Tageryen.

Jaká je tvá oblíbená činnost?

Nejradši mám spánek a jídlo. A když mi můj kluk předčítá, abych usnula.

Z čeho máš největší strach?

Z hmyzu a z ohňostrojů. Z mluvení před více lidmi – ne v roli, v roli mi to nevadí. (Je to asi divný u herečky, co?)

Jaká vlastnost ti na sobě nejvíce vadí?

Jsem strašný bordelář.

Jakou vlastnost nejvíce odsuzuješ u druhých?

Nemám ráda lidi, kteří někoho odsuzují na základě přejatých názorů, neosobních zkušeností.

Pro které chyby máš největší pochopení?

Pro ty, které jsou příznivé a za něž se chybující omluví.

Kde bys nejraději žila?

Mám Česko ráda. Specificky v posteli.

Tvůj nejoblíbenější hudební skladatel?

Duo Nick Cave a Warren Ellis.

Tvůj nejoblíbenější spisovatel?

Milan Kundera a Ean McEwan.

Jak bys chtěla zemřít?

Šťastná s nezbytečným životem za sebou.

Jaký je momentální stav tvé mysli?

Mysl už by byla nejradši na prázdninách, a já mám přitom před sebou ještě šílené dva měsíce. Ale vlastně se uvnitř těším i na tu práci.

Jakou historickou osobnost nejvíc obdivuješ?
Nicholase Wintona.

Jaká jsou tvá oblíbená jména?

V Tančírně mi dceru hraje malá Rozárka. To je jméno, které se mi vždycky líbilo.

Která reforma ve světové historii podle tebe změnila svět?

Vděčná jsem za to, že můžu volit jako občan a jako žena. Tohoto práva si vážím.

Tvůj nejoblíbenější pták?
Labuť.

Co je podle tebe nejhorší utrpení?
Válka.

Jakou vlastnost máš na sobě nejradší?
Dobrosrdečnost.

Nejoblíbenější barva a květina?
Bledě modrá a kytice, co vypadají jako luční kvítí.

Kdybys nebyla sama sebou, kým bys chtěla být?
Já jsem asi takhle „spoko“. :-)

Co ti vadí ze všeho nejvíce?
Arogance.

Tvoje nejvýraznější vlastnost?
Netuším, zeptám se. Tak prý stydlivost.

Čeho si nejvíc ceníš u mužů?
Když umí zlikvidovat pavouka v koupelně.

Čeho si nejvíc ceníš u žen?

Že když muž odmítne toho pavouka v koupelně zlikvidovat, poradí si bez něj.

Která historická postava je podle tebe nejodpudivější?
Adolf Hitler.

Kdo jsou tví hrdinové v reálném životě?

Jedna úžasná slečna v mém věku, co překonává rakovinu, neustále se usmívá a ještě mi připomíná, ať se usmívám i já.

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Miluju vietnamskou kuchyni a k pití čistou vodu a kávu bez mléka.

Jaké je tvoje životní motto?

„Jsem moře. Nikdo mě nevlastní.“
Pípi Dlouhá punčocha

COBY KOMORNÁ V COMEDII FINITE, FOTO J. VOSTÁŘEK

DUBNOVÉ ODCHÁZENÍ

MEZI NEBEM A ZEMÍ A ŽIVÉHO OBRAZU

Každý rok naše divadlo připraví osm premiér. A jak inscenace přibývají, jiné musí repertoár opustit.

27. dubna, jenom den před premiérou nové muzikálové inscenace Kvítek z horroaru, se rozloučíme s romantickou komedií **MEZI NEBEM A ZEMÍ**, ale nutno podotknout, že po padesáti sedmi úspěšných reprázách, které se odehrály během téměř čtyř sezón. O tom, že tato komedie skutečně zaujala publikum, svědčí i její vítězství v oblíbenosti – v roce 2015 se stala divácky nejúspěšnější hrou našeho divadla a rok poté obsadila druhou příčku.

Příběh mladých manželů Simona a Flic, kteří se nastěhují do venkovského domu po spisovateli Jacku Cameronovi a jeho ženě Susie, je citlivě a vtipně napsaný, text hercům poskytuje pečlivě vykreslené charaktery a divákům nakonec nabízí velmi dojemný závěr s katarzí. Inscenaci nazkoušela režisérka **Kateřina Dušková**, jež si obsadila herce, které už znala z předchozí spolupráce na Donu Juanovi – **Petru Janečkovou**, **Martínu Šikarovou** a **Petra Borovce**, a doplnila je o **Petra Dohnala**, **Dagmar Novotnou** a **Tomáše Lněničku** v alternaci s hostujícími **Radimem Madejou**. Vděčnou roli Anděla (kterého může hrát jak muž, tak žena, autor nepředepisuje pohlaví herce) si zahrála **Romana Chvalová**.

A jak na tuto spolupráci režisérka vzpomíná? „*Mezi nebem a zemí se čas od času ocitá každý z nás a je nezbytně nutné, abychom, když se blížíme onomu tvrdému přistání, neztráceli víru, že se věci dějí tak, jak mají, že existuje jakýsi vyšší řád a že my teď padáme proto, abychom se mohli odrazit a zase zamířit nahoru ke světlu. Inscenace Mezi nebem a zemí mě zastihla v životním období, kdy jsem mířila tvrdě k zemi a onu víru jsem v sobě rozhodně neměla. A stačily pouhé dva měsíce s textem Pam Valentine, plným naděje a lásky, dva měsíce s dramaturgyní a herci, dva měsíce ve městě, kde je čas tak nějak pomalejší... Když jsem po premiéře nasedala do vlaku a jela zpět domů, můj pohled už mířil zase vzhůru k nebi. Mám radost, že jsem se mohla podílet na vzniku inscenace, z níž odcházeli diváci s nadějí. A bude mi moc chybět, práce na ní byla jednou z těch nejsilnějších, nejsložitějších, nejmilejších. Děkuji za nil! Děkuji všem, kdo nám s jejím vznikem pomohli – výtvarníkům, dílnám, krejčovně, inspicientovi, technice i divadelnímu klubu.*“

Zajímavá a tak trochu neobyčejná věc potkala Petra Dohnala. Nedávno mu zavolał ředitel Divadla Šumperk, kde Mezi nebem a zemí zkraje sezóny režíroval Milan Schejbal, a požádal ho, jestli by nemohl

P. JANEČKOVÁ, P. BOROVEC A P. DOHNAL V **MEZI NEBEM A ZEMÍ**, FOTO L. SKOKAN

„zaskočit“ za kolegu Josefa Vránu, který v jejich inscenaci nazkoušel postavu Jacka Camerona a po odchodu z divadla svou roli nebude dohrávat. Toto je velmi zapleklitá situace, protože obě inscenace sice pracují se stejným textem ve stejném překladu, ale každý z režisérů ke hře přistupoval jinak, kreativně a mnohé situace vyložil zcela odlišně, nemluvě o rozdílném aranžmá. Čas od času se i nám stane, že požádáme nějakého kolegu z jiného divadla, aby nám pomohl nahradit nemocného herce, proto bylo jasné, že je kolegiální vyhovět šumperským divadelníkům, a Petr Dohnal na záskok kývnul. Dostal video, aby se podíval, jak inscenace vypadá, a také proškrtaný text. (V KAŽDÉ HŘE INSCENÁTOŘI VÝŠKRTAJÍ NĚKTERÉ REPLIKY A AKCENTUJÍ TAK SITUACE RŮZNÝM ZPŮSOBEM – POZN. RED.) Přestože v našem divadle hrál tuto roli mnohokrát, v jiném prostředí a v jiné režii je to vždy nesmírně stresující záležitost. Ale všechno dobře dopadlo, kolegové-herci byli moc milí, vstřícní a pomáhali, jak se dalo. A nakonec mu nejvíc děkovaly uvaděčky, které byly rády, že se titul, tolik oblíbený u diváků, bude dál hrát.

Malou scénu ve dvoře 14. dubna opustí současná groteska **ŽIVÝ OBRAZ** Mariuse von Mayenburga, jednoho z nejúspěšnějších současných německých dramatiků. Hercům se po této inscenaci bude určitě velmi stýskat, protože všichni si práci s hostujícími režisérem **Davidem Šiktancem** moc pochvalovali. A myslím, že chybět bude i divákům, neboť šlo o inscenaci, která vyvažovala jinak více méně populární repertoár Malé scény a nabízela moderní divadlo tak trochu jiného druhu, nejen po obsahové, ale i vizuální stránce. **Jana Ondrušková**, která hraje uklízečku Nataliu, nepostradatelnou součástí rodiny, jež si ji najala, o inscenaci říká: „Živý obraz nám bude moc chybět a myslím, že mluvím za všech pět herců. Pokaždé jsme se na to moc těšili, byli jsme taková dobrá lidská parta

J. ONDRUŠKOVÁ, P. JANEČKOVÁ A L. SPINER V ŽIVÉM OBRAZU, FOTO K. KALINA

a zkoušení s **Davidem Šiktancem** bylo pro nás výjimečné. Mám tam roli, ve které jsem, myslím, jiná, než jak mě diváci znají. Měla jsem obavy, aby pochopili myšlení méjích postav, protože v mnoha situacích moc nemluví a pro vyjádření pocitů je slovní replika vždy jasnější. Ale podle ohlasů publika se to povedlo. Natalia má jistě tajemství, které se vyjeví až na konci hry.“

Jana má v představení trochu až odvážnou scénu – kamera ji snímá, jak se nahá sprchuje. Původně jsem si myslela, že ta scéna je předtočená, až po premiéře jsem se dověděla, že se točí a vysílá živě, že je tedy i pokaždé trochu jiná. Natalia se Jana, když ji kamera pronásledovala na místo, kde každý touží po soukromí? „Nestyděla jsem se, však jsem kdysi byla ve smíšené sauně nebo na pláži... Už na škole nám učitelky říkaly, když jsme chodili na plavání,

že zadek máme všichni stejný. A víc než zadek tam neukazuju, a i tak jsem zahalena do mýdlové pěny.“ (SMÍCH)

Kromě Jany v inscenaci hraje **Petra Janečková**, **Ladislav Špiner**, **Petr Borovec** a hostující **Ondřej Kraus**. Láda, typický extrovert, hraje tentokrát postavu, která je svým způsobem až submisivní. „Moc mě to bavilo, byla to hodně zajímavá příležitost, protože jsem mohl použít jinou barvu herectví než doposud. Je mi hodně líto, že Živý obraz končí, dlouho na něj budu vzpomínat. Měl jsem ho rád, moc!“

A co na to Petr Borovec? Ten to oplakal už předem a plakát, jak říká, bude i po derniéře. Ale ani herci, ani diváci nemusejí být smutní – David Šiktanc bude u nás v příští sezóně inscenovat hru Henrika Ibsena *Opory společnosti* v novém překladu tohoto textu.

JaU

Z ON-LINE ROZHOVORU S LUDMILOU MECERODOVOU

L. MECERODOVÁ PŘI NETHOVORU, FOTO R. SMETANA

Virtuální diskusní fórum s názvem NetHovory, které pořádá internetový kulturní portál Scena.cz a do nichž jsou zvány osobnosti nejen z divadelního světa, se na sklonku zimy uskutečnily opět z Pardubic. K počítači se tentokrát usadila stálá naše scény LUDMILA MECERODOVÁ, jejíž poslední velkou příležitostí byla role Sofie v diváckém hitu Z postele do postele.

Zájemci o rozhovor s Lídou mohli na stránkách www.scena.cz zanechat své dotazy nebo se ptát živě a přímo. Zvědavých dotazů se jako vždy sešlo velmi mnoho a Lída nad nimi strávila příjemnou hodinku. Pokud jste její NetHovor propásli, nabízíme vám jakési „best of“ ...

RaŠ

Jak jste se dostala k divadlu? Jak dlouho už působíte ve VCD a jak si rozumíte s kolegy?

Vyrůstala jsem v Zastávce u Brna, kde moje maminka hrávala v ochotnickém souboru, takže už v šesti letech jsem také stála na jevišti. Dokonce o mně pochvalně psali v místních novinách, což mě postupně přivedlo k nápadu stát se herečkou. Vystudovala jsem konzervatoř v Brně, učil mě Stanislav Zindulka. V Pardubicích jsem od roku 1979. To je, co? :-) Možná si fandím, ale myslím, že s kolegy si rozumím výborně.

Jak dlouho vám trvá naučit se roli? A jaký trik máte na to zapamatovat si tolik textu?

ZDENA, CHRUDIM

Samořejmě, že záleží na velikosti role, některou se naučím na zkouškách, jinak nad tím musím doma sedět. Vždy záleží na textu, některý leze do hlavy sám a některý je náročnější. U zapeklitých míst volím i mnemotechniku.

Ludmilo, jsi herečka takzvaně hravá, tvůrčí, kreativní, která se těší, že prosadí svůj pohled na věc, nebo jsi raději režii a dramaturgií vedena a plníš zadané úkoly?

VĚRA, PARDUBICE

Když režisér dovolí, jsem tvůrčí, hravá i kreativní. Diktátorům nedokážu vzdorovat. Když režisérovi věřím, ráda plním zadané úkoly.

Vzpomenete si, jak jste v Pardubicích začínala?

PAVEL

Do Pardubic jsem přišla z Olomouce, získala jsem pokojík na ubytovně a ze začátku mi bylo dost smutno. Ale brzy jsem dostala krásné role, třeba v Lištičkách Lillian Hellmanové, šžila jsem se s kolegy, bylo plno práce a legrace.

Jsou některé role, které vám natrvalo utkvěly v paměti? Proč zrovna ty?

JIRKA M., JAROMĚŘ

Určitě takové role mám – pochopitelně je to Roxana ze Cyrana, Líza Doolittleová z Pygmalionu a z poslední doby třeba Ruth v Holkách z kalendáře nebo Sofie z komedie Z postele do postele. A z těch prvních bych jmenovala například Kašpárka, kterého jsem hrála téžhotná. Pamatuji si je, protože byly buď krásné, nebo jsem při nich něco příjemného zažila.

V regionálním divadle musí člověk počítat s tím, že si skutečně zahraje ve velmi rozmanitém repertoáru. Jaký typ her a rolí vám sedí nejlépe?

KAREL, BRNO

Lapidárně řečeno – zajímavé role v zajímavých hrách bez ohledu na to, jaký je to žánr. A důležitá jsou samozřejmě i kolegové a režiséři.

Ve Východočeském divadle jste už téměř 40 let a máte na kontě na 160 titulů, což je opravdu úctyhodné. Jaký vztah máte k pardubickému divadlu? A k Pardubicím?

EVA, PARDUBICE

Už 160 titulů? Díky, sama to nemám spočítané. :) Na Pardubice jsem si určitý čas zvykala, ale teď už je to můj druhý domov, jsem tady nejdelší část svého života. A kdybych nemilovala pardubické divadlo, tak bych tady nebyla.

Ludmilo, máte ráda pardubický perník? :-)

LUDĚK, SEZEMICE

Můžu ho a nemusím. Jinak prakticky celá rodina ho miluje, zvláště vnuk Tonda.

Máte ráda muzikály?

PAVLA

Mám ráda muzikály typu Šumař na střeše, My Fair Lady, Cabaret, Zpívání v dešti – takové ty klasické.

Obdivuji všechny, kteří v nich umí zároveň zatančit, zazpívat i zahrát. Příkladem je soubor Městského divadla Brno. Ti fakt umí!

Měla jste v průběhu své kariéry někdy pocit, že už toho bylo dost – že půjdete dělat něco jiného?

ZUZKA, MLADÁ BOLESLAV

I takové chvíle nastaly. Každého někdy přepadne malomyslnost. Ale v tu chvíli si člověk uvědomil, že nic jiného dělat už vůbec neumí.

Nějaký váš profesní sen, třeba získat Cenu Thálie?

MAREK

Na Cenu Thálie si už dávno nemyslím a ani jsem na ni vlastně nikdy nemyslela. Jsem šťastná, když z hlediště cítím nefalšovaný ohlas. Můj sen je dál hrát!

Jaký má vliv na váš osobní život to, že se věnujete herectví?

HELENA, VESELÍ

Celý život musí člověk pečlivě plánovat svůj čas, v divadle se pracuje velmi nepravidelně, nelze si kdykoli vybrat dovolenou, hrajeme i o svátcích, většinou přecházíme nemoci, aby se nerušila představení. Když má člověk náročnou roli, může se to pak projevit doma v pozmeněné náladě... nebo se doma hromadí resty. A v reálném životě asi více sledujeme lidi kolem sebe, což je naší profesní deformací.

Momentálně se připravujete na inscenaci Tančírny. Máte tanec ráda? Je trénink hodně náročný?

DANA, TRNOVÁ

Tanec mám ráda, ale v této inscenaci budou tančit spíše mladší, já jen trošku. Tréninky jsou docela náročné, ale máme báječnou choreografku, neskutečně šikovnou Petru Parvoničovou.

Jak vás baví filmová a televizní branže, je to lepší práce než v divadle?

MICHAL, HRADEC KRÁLOVÉ

S filmem ani televizí nemám rozsáhlé zkušenosti, jen sem tam nějaký natáčecí den. Někdy se mi tam vkrádá divadelní herectví, což je na kameru moc. Pro mě je rozhodně lepší divadlo!

Zahrála jste si velké role klasického repertoáru. Je nějaká role, která vás minula, nebo ještě na nějakou čekáte? Respektive, nevyzkoušela jste si nějaký žánr, který vás láká?

HYNEK, BEZDĚKOV

Minuly mě shakespearovské role. Zbožňuji Čechovovy hry, v nichž jsem hrála – a klidně bych si zahrála i v dalších. Do budoucna bych ještě ráda pracovala s mladými režiséry, pokud bude příležitost. Na divadle jsem si zkusila asi všechny žánry, snad jen pantomima mě minula, ale na to by člověk měl být vystudovaný.

S V. MALOU V KOMEDII Z POSTELE DO POSTELE, FOTO J. SEJKORA

MUŽ S FOTOAPARÁTEM

PETR NAŠIC – SPOLUPRACOVNÍK MICHAELA TARANTA

Když na počátku sezóny začal režisér Michael Tarant připravovat hru Paula Barze Mohla to být hvězdná chvíle, přivedl do našeho divadla několik svých kolegů, kteří u nás zatím nikdy nepracovali. Rozhodně to však nejsou nováčci v oboru. Vedle kostýmní výtvarnice a módní návrhářky Iwany Follové to byl specialista na vizuál inscenace, fotograf PETR NAŠIC. Od „předávky“ scény a kostýmů v dílnách, přes první čtené a aranžovací zkoušky, vznik inscenace v dílnách, herecké zkoušky a zase zkoušky, až po generálky – všude a za všech okolností ho bylo vidět s nepostradatelným fotoaparátem. K premiéře pak vznikla výstava jeho fotografií na Malé scéně ve dvoře. S Petrem Našicem jsme byli spolužáci na DAMU a troufám si říct, že i velmi dobří přátelé. Několik let po škole jsme se ještě hodně intenzivně stýkali, a to nejen při příležitosti všemožných divadelních aktivit. Proto bylo nesmírně milé, když jsem ho v Pardubicích po mnoha letech znovu potkala. Donedávna jsem o něm jenom slychala, později jsem se s ním (a mnohými jeho fotografiemi) potkávala jen přes Facebook. Těsně před premiérou jsme měli více času popovídat si (nejen o divadle) u sklenky vína...

Petrě, pro naše herce a lidi kolem jeviště jsi fotograf, light designér, ale málokdo o tobě ví, že jsi vystudoval divadelní produkci a několik let jsi i v tomto oboru pracoval. Kdy ses začal živit focením, kdy tě plně pohltilo? Patnáct let jsem dělal manažera divadla u Kracika na Palmovce.

(V DIVADLE POD PALMOVKOU, KTERÉ TEHDY VEDL REŽISÉR PETR KRACIK – POZN. RED.) Pak jsem se našel a odešel jsem. Začal jsem od nuly. Vrátil jsem se k té druhé profesi, kterou jsem celou dobu dělal souběžně – k focení. A tím jsem si i kompenzoval vztah k divadlu. Focením jsem se živil dalších patnáct let. V poslední době jsem však začal mít choutky vrátit se k divadlu, už mě ale nebaví shánět sponzory. Začal jsem spolupracovat s Gustavem Bubníkem v Divadle Na Perštýně jako manažer. Nestarám se na štěstí o provoz, spíš jsem takový ten „muž v zadu“, principálové pomáhám vytvořit image divadla, přináším nápady, kudy se ubírat...

Vzpomínám si, jak jsi fotil po absolutoriu DAMU. Ovšem začalo to mnohem dříve, ne?

Fotil jsem už na akademii, dělal jsem třeba plakáty pro představení

Honzy Borny. Ale jak říkáš, začalo to dříve, už na základní škole. Měl jsem strýce, který se tomu věnoval jako amatér, on mě naučil vyvolávat filmy a dělat fotky. A táta mi půjčil svůj fotoaparát, Praktiku. Dělal jsem třeba tabla pro absolventy, pro spolužáky. Pak jsem po gymnáziu nastoupil jako kulisák do Divadla na Vinohradech a tam jsem už fotil, ale oficiálně, už to nebyl jenom koníček. Začal jsem fotit třeba Vlastimila Brodského a pokračovali jsme spolu dalších dvacet pět let, vydal

jsem pak knížku jeho fotografií. A jak jsem se tak pohyboval a fotil i v jiných divadlech, potkal jsem fotografa Jaroslava Krejčího, což byl tehdy nejznámější a nejlepší divadelní fotograf, který si mě takzvaně vzal pod křídlo. Takže jsem k němu chodil konzultovat všechny ty moje „kraviny“, co jsem fotil po různých divadlech. Pak jsem se dostal ještě dál, nebo možná výš – k profesorovi Smokovi. (JÁN ŠMOK BYL ČESKÝ FOTOGRAF, TEORETIK FOTOGRAFIE A VYSOKOŠKOLSKÝ PEDAGOG, DÍKY NĚMUŽ VZNIKLA NA PRAŽSKÉ FAMU SAMOSTATNÁ KATEDRA FOTOGRAFIE – POZN. RED.) Ten mě naučil hodně. Takže po mnoha letech, co jsem fotil v mnoha divadlech, poté, co jsem odešel z Palmovky, jsem se tím začal profesionálně živit. Dělal jsem různé věci – reportážní snímky, spolupracoval jsem s mnoha časopisy, ale byl jsem třeba i osobním fotografem několika politiků na Praze 1. Ale měl jsem štěstí, že jsem pracoval s politiky, se kterými jsem si rozuměl – to totiž nemůžeš dělat, aniž bys na ně měla nějakou vazbu. Když si mě takzvaně „pustili k tělu“, museli si být vědomi, že ty fotky nedám, kam nemám, věděli, že je nikdy nezneužiju. Před rokem jsem tam skončil, dnes už může fotit každý, kdo má lepší

P. NAŠIC PO PREMIÉRE, FOTO M. KLÍMA

mobil, a ono je to v novinách a časopisech, do nichž se fotky posílají, dost vidět.

Fotil jsi někdy modelky? Zajímá tě fotografovat holky?

Fotím, ale dělám to jinak. Loni jsem se potkal s módní návrhářkou Ivanou Follovou, se kterou v současné době pracuji. Ukázal jsem jí nějaké své fotografické projekty, jí se to zalíbilo, vzala si nějaké moje fotky, návrhy, které jí zaujaly, ty se pak otiskly na hedvábí (VELMI OBLÍBENÝ MATERIÁL, ZE KTERÉHO VÝTVARNICE ŠJJE A JE PRO NI TYPICKÝ – POZN. RED.) a z toho pak ona vytvořila své modely. A modelky, oblečené v těchto šatech, já zase fotím, takže je tam taková zvláštní

zpětná vazba. Když se Ivaně něco na mojí fotografii líbí, použije to, navíc má moc šikovné švadleny, které postřihají látku tak, aby vybraný detail zůstal na oděvu. Stejný princip jsme použili i na postavě Händela v inscenaci Mohla to být hvězdná chvíle, kostým, který má na sobě Tomáš Lněnička, je vytvořený z mé fotky.

V čem spočívala tvá spolupráce s Michaelem Tarantem na inscenaci Mohla to být hvězdná chvíle?

Dělal jsem s ním na celkovém vizuálu inscenace. Pomáhal jsem se svícením. Fotil jsem snímky speciálně pro toto představení. No a, jak

už jsem říkal, spolupracovali jsme s Ivanou na vytvoření kostýmů.

Vedle divadla pracuješ i na filmech. Jako osmnáctiletý jsi dostal možnost být u toho, když Miloš Forman točil v Praze Amadea. Naposledy, už na profesionální úrovni, to byla spolupráce s režisérem světového věhlasu Emirem Kusturicou...

Ano, loni měl premiéru film Na mléčné dráze s Monicou Bellucci v hlavní roli. Pracovali jsme na něm čtyři roky. Na tom jsem se „vyblblul“.

JaU

Krácenó. Celý rozhovor naleznete na www.vcd.cz.

PODPORUJEME AKCE ZAMĚŘENÉ NA POROZUMĚNÍ AUTISMU

Aktivitu s názvem **Mám svůj svět, ale mám vás rád** letos s podtitulem Vzdělávání rodičů dětí s poruchami autistického spektra (PAS) a veřejností budou v Pardubicích probíhat po celý duben. Již VI. ročník osvětových akcí tradičně podporuje i Východočeské divadlo.

V pondělí 2. dubna večer se historická budova divadla opět zahálí do modré barvy, čímž se připojí do celosvětové akce s názvem **Light It Up Blue / Rozsvíťme se modře**. Modrá barva totiž symbolizuje schopnost porozumění a komunikace, což jsou oblasti, v nichž lidé s PAS potřebují nejvíce podpory a pochopení.

Ve středu 4. dubna se uskuteční **Modrý průvod**. Den v modrém začne v 9.00 hodin na Pernštýnském náměstí. Zapojit se do něj mohou všichni, kteří chtějí podpořit osoby s PAS. Průvod bude zakončen přibližně v 9.30 hodin společným vypuštěním modrých balónků před budovou ČSOB Pojišťovny na Masarykově náměstí. Děti za účast dostanou jako odměnu perníčky, modré náramky a s sebou si odnesou i modrý balónek.

„Akce ke Dni autismu budou probíhat v Pardubicích i dalších městech Pardubického kraje po celý duben. Rok od roku se aktivit účastní více a více lidí, za což jsme velmi rádi. Naplánované máme také tři velmi zajímavé vzdělávací kurzy pro rodiče dětí s poruchami autistického spektra, ale i veřejnost. Letos nás navíc čeká premiéra v podobě benefice s názvem MATRIX – Matějův svět počítačové grafiky. Cílem tohoto projektu je ukázat možnost uplatnění osob s PAS, které jsou často výjimečné ve svých znalostech a schopnostech a dokážou dosáhnout úspěchu v rozličných oborech, nejen technických, ale i uměleckých,“ doplňuje Hana Janíková, ředitelka pardubického Rodinného Integrovaného Centra. Konkrétní program aktivit je k dispozici na www.ric.cz nebo www.drclentilka.cz.

RaS

FOYER PROZÁŘÍ DÍLA JITKY PÍŠOVÉ – SLAVÍKOVÉ

Obrazy královéhradeckého malíře Jiřího Šindlera ve foyer vystřídají díla pardubické výtvarnice **Jitky Píšové – Slavíkové**. Vernisáž výstavy olejomaléb a dřevěných plastik se uskuteční 28. dubna před premiérou muzikálové komedie Kvítek z horroru. Výstava bude prodejn!

„Umění je pro mě intimní zpověď duše probíhající skrze ruku do hlíny, skrze ruku a štětec do plátna a skrze ruku a dláto do dřeva.“

JITKA PÍŠOVÁ – SLAVÍKOVÁ výtvarný obor nikdy nestudovala. „Jedním slovem jsem autodidakt. Ale jelikož jsem Beran, umím si plnit své sny a postupně jsem se dostala k této úžasné osvěžující a naplňující činnosti, která mě vždy katapultuje do jiných světů a dimenzí,“ říká autorka.

V roce 1990 docházela do keramického ateliéru architekta Viléma Lechnera, který ji zasvěcoval do tajů práce na hrnčířském kruhu a práce s glazurami. Setkání s ním ji velmi ovlivnilo a postrčilo kupředu na životní cestě k umění. Roku 1994 dostala k narozeninám své první olejové barvy a začala s malbou. „Nejčastěji používám plátno, ale některé techniky raději aplikuji na sololitové desky,“ prozrazuje a dále pokračuje: „V roce 2004 jsme se přestěhovali do domu se zahradou, a to se přímo nabízelo zkusit tesání dřevěných artefaktů pod širým nebem. O dva roky později jsem se pod vedením výtvarníka Jiřího Šimka pustila i do celodřevěných loutek.“

S díly Jitky Píšové – Slavíkové se můžete setkat v soukromých sbírkách doma i v zahraničí (Kanada, Španělsko, Německo, Slovensko, Holandsko či Švýcarsko).

„Jsou výtvarníci, jejichž rukopis je stále stejný. Jejich plátna se s ubývajícím roky stávají stojatou vodou, rezavou a němou. To se netýká Jitky Píšové, která ve své tvorbě vstupuje hned do několikátého období.“

Janečkovské tváře se mění v modiglianovské. Medkovské „krajiny odložených křídel“ a jejich chladnou modř střídají hutně se otáčející sluneční kotouče. Těžká hmota kočičích hlav, směstnaná dovnitř obrazu, se postupně odlehčuje, až se promění v linku kočičího hřbetu, levitující v prázdném prostoru. A tím to jistě nekončí... Staré přísloví říká, že kdyby člověk pořád šel, nikdy by neochořel. Přesně to je případ Jitky Píšové. S každým krokem dopředu odpadávají cizí vlivy a tendence a přibývají humory a nápady. A proto, i když možná její tvorba není vaším šálkem kávy, je dost možné, že časem se jím stane,“ uvádí v magazínu C&V publicista Jakub Šmíd.

RaS

EVA MÁ DILEMA

MILENCI V ČERVENCI

INTERNATIONAL FESTIVAL
**Jazz
Dance
Open** 2018
SINCE 2004

Východočeské divadlo Pardubice

Pátek 01. - Úterý 12. 06. 2018

VÝSTAVY | EXHIBITIONS

XV. ročník festivalu otevře výstava koláží **Martina Doška** a vítězů soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2018“. Foyer divadla, přízemí

Sobota 09. 06. 2018, 19.00

GALAVEČER | GALAEVENING

Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valeriy Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) THE OGAWA SCHOOL OF JAPANESE TRADITIONAL DANCE (JAP) TANEČNÍ DIVADLO MIMI FORTUNAE (CR) DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR SLAVÍČEK (CR)

Neděle 10. 06. 2018, 17.00

SOUTĚŽNÍ DEN | COMPETITION DAY

Ceny mezinárodní Jury a diváků. Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valeriy Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) THE OGAWA SCHOOL OF JAPANESE TRADITIONAL DANCE (JAP) TANEČNÍ DIVADLO MIMI FORTUNAE (CR) DANCELINE STUDIO (CR) KREDANCE COMPANY (CR)

Pondělí 11. 06. 2018, 10.00

DANCESHOW

Zadáno pro školy. Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valeriy Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) THE OGAWA SCHOOL OF JAPANESE TRADITIONAL DANCE (JAP)

Konzervatoř Pardubice

Pondělí 11. 06. 2018, od 14.00

DÍLNY | WORKSHOPS

Učí profesionálové. Výuka pro všechny zájemce. Lekce lze sledovat jako divák. Rezervace: +420 776 088 093

14.00 - 15.10 HELENA MACHOVÁ (CR) - JAZZ CHOREOGRAPHY | 15.20 - 16.30 TERU OGAWA (JAP) - JAPANESE TRADITIONAL DANCE - KAMIGATAMAI | 16.40 - 17.50 BORIS TERESHKIN (RU, SIBERIA) - URBO JAZZ | 18.00 - 19.10 SERGEY SHMYKOV (RU, SIBERIA) - JAZZ FUNK

Divadlo Exil Pardubice

Úterý 12. 06. 2018, 20.00

ZUZANA GROHOVÁ - ZPĚV, KYTARA (CR)

OLGA SERGEYEVA & BORIS TERESHKIN SING JAZZ (RU, SIBERIA)

Pěvecký recitál. Večer se koná ve spolupráci festivalu s Divadlem Exil

Předprodej vstupenek

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

PARDUBICE: +420 466 616 432

obchod@vcd.cz

www.vcd.cz/program

region@ipardubice.cz

DIVADLO EXIL: +420 737 380 402

rezervace@divadloexil.cz

www.machovadance.cz

www.vcd.cz

Absolutní vítěz festivalu 2017, Jazz Ballet Valery (RU, SIBERIA)

Choreografie Helena Machová (CR)

© The International Festival Jazz Dance Open 2017, Foto Eva Tomková

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮČOVNA KOSTÝMŮ
 JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 TELEFON: 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 15:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
 Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
 OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

 NADACE
 LENKY A ROMANA
 ŠMIDBERSKÝCH

LOUJA
 AUTO

PARTNEŘI VČD

 ComArt

 BARTH

 HAK

 P
 CENTRUM

 VCS
 AŠKOVSKÝ ÚSTŘEDNÍ ÚSTAV

 Kávořiny

 era

 Vesna
 ... dělá domov

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
 Český rozhlas

 Dvojka
 Český rozhlas

 Country
 90.2

 RADIO
 ČEKNA
 107.1

 Informační server
 WWW.PARDUBICKY.CZ

 Radio
 107.1

 BEAT
 107.1

 88.0

 DUSTV
 ZABAVNÉ CESTOVÁNÍ

 TV

DIVADELNÍ ZPRÁVODAJ DUBEN 2018 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 TITUL: M. SIKOROVÁ, J. JANOUŠKOVÁ, V. MALÁ, L. ŠPÍNER, M. MEJZLÍK A J. MUSIL, TANČÍRNA, FOTO J. VOSTÁREK